

„Imádtam az *Obszidiánt*! Készülj fel, hogy le sem teszed majd, úgy fogod falni a sorokat, rögtön belezúgysz Daemonbe, és azonnal akarod a második kötetet!”

– Deborah Coke bestseller szerző

OBSZIDIÁN

Ők nem olyanok,
mint mi...

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

J . L . A R M E N T R O U T

OBSZIDIÁN

LUXEN 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Családomnak és barátaimnak.
Úgy szeretlek benneteket, mint az édességet.*

ELSŐ FEJEZET

C SAK BÁMULTAM A DOBOZHALMOT az új hálózobámban, és azt kívántam, bárcsak bekötötték volna már az internetet. Az, hogy a költözés óta nem fértem hozzá a könyvesblogomhoz, olyan volt, mintha elvesztettem volna az egyik kezemet vagy lábamat. Anyu szerint a „Katy Kattant Könyvkuckója” teszi ki az egész életemet. Ez ugyan nem teljesen igaz, de persze fontosnak tartom. Anyu nem úgy áll a könyvekhez, mint én.

Sóhajtottam. Már két napja megérkeztünk, és még mindig ennyi minden vár kicsomagolásra. Utáltam, ha dobozok vesznek körül. Még az ittlétnél is jobban utáltam.

De végre legalább már nem rezzenem össze minden kis nyikorulásra, amióta Nyugat-Istenverte-Virginiába költöztünk, ebbe a házba, ami egy horrorfilmben is simán elmenne. Még tornya is van, egy francos *tornya!* Mit lehet az ilyennel kezdeni?

Ketterman nincs bejegyezve, vagyis még csak nem is *igazi* település. A legközelebbi olyan Petersburg, a maga két vagy három közlekedési lámpájával, meg a közelében néhány másik hasonló, ahol

aligha talál az ember Starbuckszt. A leveleket sem hozták házhoz. Be kellett értük menni *Petersburgbe*.

Barbár egy vidék.

Úgy ért, mint egy arcba rúgás. Florida eltűnt, felfalták a magunk mögött hagyott kilométerek anyu bolond rohanásában, hogy új életet kezdjen. Nem mintha Gainesville-t hiányoltam volna, vagy az időjárást, a régi iskolámat, esetleg a lakásunkat.

Nekidőltem a falnak, és tenyérrrel megdörgöltem a homlokomat. Aput hiányoltam.

Ő maga *volt* Florida. Ott született, ott találkozott anyuval, ott minden tökéletesen ment... amíg darabjaira nem hullott. Égett a szemem, de azért sem sírtam. A sírás nem változtat a múlton, és apu nem örülne, ha látná, hogy három év elteltével is sírok.

De anyu is hiányzott. Az az anyu, aki apu halála előtt volt, aki mellém kucorodott a kanapén, és valamelyik ócska romantikus regényét olvasta. Mintha egy másik életben lett volna. Az biztos, hogy másik államban történt.

Apu halála után anyu egyre többet és többet dolgozott. Régen szeretett otthon lenni, azután mind messzebbre menekült. Végül feladta ezt, és eldöntötte, hogy el kell költöznünk. Messzire. Mondjuk, amióta itt lakunk – habár még mindig megszállottan dolgozott –, egyre inkább úgy tűnt, része akar lenni az életemnek.

Úgy döntöttem, hogy ellenállok a kényszeres vágynak, és mára hagyom a fenébe a dobozokat, amikor ismerős illat szállt az orromba. Anyu főzött. Ez nagyon rosszat jelent.

Lerohantam a földszintre.

A tűzhelynél állt, nagypöttyös kórházi ruhában. Egyedül ő képes még nagypöttyös cuccokban is szexis lenni. Ragyogó szőke, egyenes hajat és csillogó, mogyorószínű szemet birtokol. Még köpenyben is

elhomályosított engem, az unalmas barna hajammal és szürke szememmel.

Ráadásul én gömbölyűbbre sikerültem nála, kerek csípő, telt ajkak, hatalmas szemek. Anyu imádta őket, de szerintem csak arra a nagy szemű, puffók, olcsó kis műanyag babára hasonlítottam miattuk.

Felém fordult, és meglengette a fakanalat, minek köszönhetően félig nyers tojáscafatok záporoztak a tűzhelyre.

– Jó reggelt, drágám!

Csak néztem a káoszt, és azon agyaltam, hogyan tudnám uralni a készülő fiaskót, anélkül hogy az érzéseit megsérteném. Hiszen anyás dolgokat akart csinálni. Ami óriási. Haladás.

– Hamar hazaértél.

– Majdnem dupla műszakot húztam le tegnap este meg ma. Szerdától szombatig beosztottak tizenegyőtől kilencig. Utána három napig szabad vagyok. Azon gondolkodom, hogy elvállalok egy félállást valamelyik környékbéli klinikán, vagy Winchesterben.

Két tányérra kotorta a tojást, és elém rakta a félig megégett áldozatot.

Nyami. Mivel a beavatkozással elkéstem, inkább belekotortam a távolabbi pulton álló, *Értékszlet & Egyéb* feliratú dobozba.

– Tudod, mennyire utálom, ha nincs mit csináljak, úgyszólván hamarosan bejelentkezek hozzájuk.

Ja, ezt tudtam.

A legtöbb szülő alighanem inkább lefűrészeltette volna a bal karját, mielőtt eszébe jut, hogy ennyi időre magára hagyja a tizenéves lányát, de nem az enyém. Anyu bízott bennem, mert sosem adtam okot rá, hogy ne tegye. Na, nem mintha nem próbálkoztam volna. Oké, talán mégsem.

Kétségkívül *unalmas* vagyok.

Floridában, a régi barátaim között nem én voltam a legcsendesebb, de sosem lógtam, tartottam a 4,0 átlagot, és általában véve is jó kislányként viselkedtem. Nem azért, mert félttem a felelőtlen vagy vad dolgoktól, csak nem akartam tetézni anyu gondjait. Akkor nem...

Fogtam két poharat, és kitöltöttem a narancslevet, amit anyu nyilván hazafelé vett.

– Akarod, hogy elmenjek bevásárolni? Nincs itthon semmi.

Bólintott, és tojással teli szájjal válaszolt.

– Te mindenre gondolsz. Csodás lenne, ha bevásárolnál. – Felkapta a tárcáját a pultról, és kiszedett belőle némi készpénzt. – Ennyi biztosan elég lesz.

Meg sem néztem, úgy tettem el a bankjegyeket. Mindig többet adott a kelletnél.

– Köszí – motyogtam.

Csillogó szemmel előrehajolt.

– Képzeld, reggel láttam valami érdekeset!

Csak a jóisten igazodik el rajta. Elmosolyodtam.

– Mit?

– Észrevetted már, hogy a szomszédban két veled egykorú gyerek lakik?

Egyszerre golden retriever üzemmódra kapcsoltam, és már hegyeztem is a füleimet.

– Tényleg?

– Nem voltál még kint, ugye? – Vizsgálta a mosolyt. – Pedig biztosra vettem, hogy mostanra nyakig ülsz abban a gusztustalan virágágyásban.

– Terveztem, de a dobozok nem csomagolják ki magukat – vettem rá egy szúrós pillantást. Szerettem ezt a nőt, de valahogy

mindig megoldotta, hogy az ilyesmikről elfeledkezzen. – Na, de beszélj a gyerekekről!

– Hát, az egyik lány, körülbelül olyan idős, mint te, a másik meg fiú. – Rám nevetett, és felállt. – Nagyon szexi.

A torkomon akadt egy falat tojás. Anyu rém visszataszítóan tudott nyilatkozni a velemkorú fiúkról.

– Szexi? Anyu, ez egyszerűen szörnyű.

Anyu ellépett a pulttól, fogta a tányérját, és berakta a mosogatóba.

– Drágám, lehet, hogy vén vagyok, de a szememmel semmi gond. Sőt, soha nem is volt.

Összerándultam. Duplán gáz.

– Mostantól suhancokra hajtasz? Ez afféle kapuzárási pánik? Van okom az aggodalomra?

Elöblítette a tányért, és a válla felett hátranézett.

– Katy, remélem, igyekszel megismerkedni velük. Szerintem jó lenne, ha még iskolakezdés előtt szereznel pár barátot. – Megállt, ásított. – Megmutathatják a helyi dolgokat, hm?

Azért sem voltam hajlandó az iskolakezdésre gondolni, új gyerekek, meg minden. Beleborítottam az érintetlen tojást a szemetesbe.

– Aha, jó volna. Csak nem akarok az ajtajukon dörömbölni, és könyörögni, hogy legyenek a barátaim.

– Könyörögni? Ha – rántotta meg a pólóm szegélyét – felvenéd az egyik napozóruhát, amit Floridában is hordtál, az flörtölés lenne.

Végignéztam magamon. A felirat szerint AZ ÉN BLOGOM JOBB, MINT A TE VLOGOD. Ezzel minden rendben.

– És ha alsóneműben mennék át?

Anyu elgondolkodva ütögette az állát.

– Úgy biztosan mély benyomást tennél rájuk.

– Anyu! – nevettem. – Most kéne kiabálnod, és azt mondani, hogy ez nem jó ötlet!

– Kicsim, nem félek attól, hogy hülyeséget csinálsz. És komolyan, legalább igyekezz!

Nem voltam benne biztos, hogy tudom, hogyan kell igyekezni. Megint ásított.

– Drágám, én most bepótolom az alvást.

– Rendben. Megyek, veszek pár érdekes dolgot. – És talán tőzeget meg palántákat is. A virágágyás tényleg gusztustalanul nézett ki.

– Katy? – Anyu megállt a küszöbön, és aggodalmasan nézett rám.

– Igen?

Árnyék futott át az arcán, elsötétült a szeme.

– Tudom, hogy ez a költözés nehéz a számodra, különösen a végzős éved előtt. De ez volt a legjobb, amit tehattünk. Ha ott maradunk, abban a lakásban, nélküle... Ideje új életet kezdenünk. Apád is így akarta volna.

A gombóc a torkomban újra megjelent, pedig azt hittem, Floridában maradt.

– Tudom, anyu. Rendben leszek.

– Igazán? – Ökölbe szorult a keze, és az ablakon beáradó napfény megcsillant a gyűrűsujján viselt aranykarikán.

Sietve bólintottam, mert szüksége volt a megerősítésre.

– Minden oké. És átmegyek a szomszédba is, hátha megmondják, hol a bolt. Igyekszem, meg minden.

– Remek! Ha valami kell, csak hívjál! – Anyu akkorát ásított, hogy könnybe lábadt tőle a szeme. – Szeretlek, drágám.

El akartam mondani neki, hogy én is szeretem, de eltűnt a lépcsőn, mire kimondhattam volna.

Hát, legalább próbált megváltozni, én pedig eltökéltem, hogy legalább próbálok beilleszkedni, és nem bújok meg naphosszat a szobámban a laptopommal, amitől anyu tartott. Viszont az, hogy elvegyüljek olyan gyerekekkel, akiket még sosem láttam, hát ez nem az én stílusom. Inkább olvasok, és közben lesem, érkezett-e a blogomra hozzászólás.

Az ajkamba haraptam. Szinte hallottam apu hangját, ahogy szokásos szavajárásával bátorít: *Gyerünk, Katy-cica, ne csak álldogálj ott...*

Kihúztam a vállamat. Apu sosem hagyta, hogy az élete elhúzzon mellette. Ráadásul, ha megkérdem, merre van a legközelebbi bolt, elég ártatlan ürügy a bemutatkozásra. Ha anyunak igaza van, és *tényleg* velemkorúak, talán mégsem lesz akkora bukta ez a lépés. Persze hülyeség, de attól még megcsinálom.

Mielőtt elgyávulhattam volna, átsiettem a pázsiton és a felhajtón. Felszaladtam a széles verandára, kinyitottam a szélfogó ajtót, kopogtam, majd hátraleptem, és kisimítottam a pólóm gyűrődéseit. *Laza vagyok. Uralom a szitut.* Nincs abban semmi fura, ha útbaigazítást kérek.

Nehéz léptek koppantak a másik oldalon, aztán feltárult az ajtó, és szembenézett velem... egy széles, napbarnított, izmos mellkas. Meztelenül. Lesütöttem a szememet, és a lélegzetem is elakadt. A srác csípőre eresztve hordta a farmerjét, és kivillant a köldöke alól induló vékony szőrcsík, amely a nadrág dereka alá futott.

A hasa tökéletesen kockás volt, érintésre termett. Nem az a has, amit egy tizenhét éves fiútól vártam – feltételeztem, hogy ennyi időse –, de a fene fog panaszt emelni.

Mindenesetre beszélni sem beszéltem. Csak bámultam.

Végre északabra tévedt a tekintetem. Sűrű, sötét pillákat láttam a magas arccsontok felett, a szeme színe rejtve maradt, úgy nézett le rám. Muszáj volt megtudnom, milyen színűek a szemei.

– Segíthetek? – Telt, csókolni való ajka lebiggyedt bosszúságában. A hangja mély volt és határozott. Az ilyen hang gazdája hozzászokhatott, hogy kérdés nélkül meghallgatják és engedelmeskednek neki.

Felnézett, és a pillái alól olyan ragyogó zöld szem villant rám, amilyen nem is létezik. Átható smaragdszínük élénk kontrasztban állt bőre barnaságával.

– Hahó? – kérdezte ismét, és fél kézzel az ajtókeretnek támaszkodva előrehajolt. – Tudsz beszélni?

Levegőért kaptam és hátrahököltem, égett az arcom zavaromban. A srác felemelte a karját, és kisöpört egy hullámos tincset a homlokából. Átpillantott a vállamon, majd vissza rám.

– Először, másodszor...

Mire megtaláltam a hangomat, már szerettem volna elpusztulni.

– Én... én csak azért jöttem, hogy tudod-e, merre van a legközelebbi bolt. A nevem Katy. A szomszédba költöztem – intettem a házam felé, habogva, mint egy hülye. – Úgy két napja...

– Tudom.

Hurr-rrá.

– Szóval, reméltem, hogy valaki elmondja, hogy jutok el a legegyszerűbben a boltba, meg talán valahova, ahol kapok palántákat.

– Palántákat?

Valamiért nem olyan volt, mintha kérdést tett volna fel, mégis sietve válaszoltam.

– Aha, tudod, van ott elől az a virágágyás...

Nem mondott rá semmit, csak megvetően felvonta a szemöldökét.

– Jó.

A zavaromat egyre növekvő méreg váltotta fel.

– Nézd, virágpalántákat kell vennem...

– A virágágyásba. Értem én. – A csípőjével is az ajtókeretnek dőlt, és összefonta a karját. Valami csillant a zöld szemében. Nem düh, valami más.

Mély lélegzetet vettem. Ha még egyszer félbeszakít...

Azon a hangon szólaltam meg, amit anyám szokott bevetni, amikor kicsi koromban éles holmikkal játszadoztam.

– Egy boltot keresek, ahol élelmiszert és palántákat vehetek.

– Ugye, *látod*, hogy ez a hely egyetlen kereszteződésből áll?

Mostanra mindkét szemöldöke a homloka tetejéig szökött, mint-ha nem értené, hogy lehetek ilyen ostoba. Ekkor jöttem rá, mit láttam a szemében. Magában nevetett rajtam, jó adag lenézéssel.

Pár másodpercig csak meredni bírtam rá. Alighanem ez a srác volt a legszexibb, akit valaha élőben láttam, ugyanakkor tökéletes seggfej. Na, tessék!

– Tudod, csak az irányt szerettem volna megtudni. Biztosan rosszkor jöttem.

A szája sarka felhúzódott.

– Bármikor kopogtatsz be hozzám, az rosszkor van, kölyök.

– Kölyök?? – kérdeztem vissza tágra nyílt szemmel. Csúfolódón ismét felvonta a szemöldökét. Kezdtem utálni a szemöldökét. – Nem vagyok kölyök. Tizenhét múltam.

– Valóban? – pislantott. – Tizenkettőnek nézel ki. Nem. Tizenháromnak, de a testvérem egyik babája hasonlít rád. Nagy a szeme, üres a feje.

Egy *baba?* Üres a feje? Forróság lobbant a mellkasomban, felkúszott a torkomig.

– Húha! Hát, bocs a zavarásért. Többet nem kopogok be hozzád, elhiheted.

Megfordultam, hogy elinduljak, mielőtt megadom magam a vad vágynak, és ököllel pofán vágom. Vagy elbőgöm magam.

– Hé! – szólt utánam. Megálltam az alsó lépcsőn, de nem fordultam meg. Nem kell, hogy lássa, mennyire felzaklatott.

– Mi van?

– Kimész a 2-es útra, onnan a 220-as autópályára, északnak, nem délnek. Petersburgba visz. – Idegesen fúj egyet, mintha hatalmas szívességet tenne nekem. – A Foodland ott van, amint beérsz, el sem tévesztheted. Vagyis *te talán* eltévesztheted. Mellette van egy vegyesbolt, ha jól tudom. Náluk lehet olyasmi is, ami a földre való.

– Köszönöm – morogtam, aztán halkán hozzátettem: – Seggfej. Mélyen, torokból felnevetett.

– Hát, ez nem volt épp hölgyhöz méltó, Katy cica!

Megpördültem.

– Ne merészelj így nevezni! – csattantam fel.

– Még mindig jobb, mint leseggfejezni valakit, nem? – Visszalendítette az ajtót. – Ez felvillanyozó látogatás volt, sokáig fogom őrizni szép emlékeimben.

Na, jó, ez betett.

– Tudod mit? Igazad van. Tévedtem, hogy seggfejnek neveztelek. Az ugyanis túl szép szó rád – folytattam édes mosollyal. – Te egy pöcsfej vagy.

– Pöcsfej? – ismételte. – Igazán elbűvölő.

Beintettem neki. Megint nevetett, és lehajtotta a fejét. Kócos fürtjei előrehullottak, csaknem eltakarták élénkzöld szemét.

– Vauu, milyen jól nevelt cica! Biztos vagyok benne, hogy számtalan érdekes jelzőt és mozdulatot tartogatsz még a számomra, de engem nem érdekel.

Valóban nagyon sok mindent tudtam volna még mondani és mutatni, de összeszedtem a méltóságomat, és visszatrappoltam az otthonunkig, nem adtam meg neki az örömet, hogy lássa a mérgeimet. Régebben mindig inkább elkerültem a konfliktusokat, de ez a srác kihozta belőlem a ronda banyát, ahogy senki más.

Elértem a kocsimat, és feltéptem az ajtaját.

– Később találkozunk, cica! – kurjantotta, és nevetve bevágta az ajtót.

Düh és szégyen könnyei csípték a szememet. Bedugtam a kulcsot, ráadtam a gyújtást, és hátramenetbe vágtam a kocsit. Igyekezz, mondta anyu. Hát ez van, ha az ember igyekszik!

MÁSODIK FEJEZET

ADDIGRA HIGGADTAM LE VALAMELYEST, mire beértem Petersburgbe, de még akkor is kavargott bennem a düh és a megaláztatás forró keveréke. Mi a fene baja volt ennek a srácnak? Azt hittem, a kisvárosi emberek kedvesek, nem pedig olyanok, mint a sá-tán saját fia.

Gond nélkül megtaláltam a Main Streetet, ami valóban úgy tűnt, mint a *fő utca*. Láttam a könyvtárat is a Mount Wiew-en, eszembe is véstem, hogy majd iratkozzak be. Élelmiszerboltból nem volt túl bőséges a választék. A Foodland (valójában FOO LAND, a D hiányzott) tényleg ott állt, ahol az a seggfej mondta.

A kirakatokra több példányban felhívást ragasztottak egy eltűnt lányról, aki nagyjából velemkorú lehetett, hosszú, sötét haja volt és nevetős szeme. A szöveg szerint több mint egy éve tűnt el. Jutalmat is ígértek, de ilyen régi ügynél nem hittem volna, hogy valaki is benyújtja rá az igényét.

Ezen elszomorodva beléptem.

Gyors vásárló vagyok, nem töltöm az időmet a polcok közötti sétálgatással. Ám ahogy egymás után pakoltam a cuccokat a kosárba,

rájöttem, hogy sokkal több minden kell, mint amire számítottam, hiszen mindössze az alapvető dolgaink voltak meg. Hamarosan tele is pakoltam a kocsit.

– Katy?

Elgondolkodtam, ezért a lány női hangra összerendeztem, és leejtettem egy doboz tojást.

– Francba!

– Ó, sajnálom! Megriasztottalak. Sokszor előfordul. – Napbarnított kar jelent meg előttem, és felszedte a dobozt, majd visszarakta a pultra. Levett egy másikat, és azt nyújtotta felém karcsú kezével.

– Ezek nem töröttek.

Lassan felnéztem a padlón sárgán folydogáló tojáskatasztrófáról, és egy pillanatra belém fagyott a szó. Az első gondolatom az volt, hogy a lány túl szép, hogy itt álljon, egy élelmiszerboltban, egy doboz tojással.

Kiragyogott, mint napraforgó a rozstáblából.

Mindenki más elhalványult mellette. Sötét, göndör haja hosszabb volt az enyémnél, a derekáiért. Magas, vékony alkata volt, s csaknem tökéletes vonásai ártatlanságot tükröztek. Valakire emlékeztetett, különösen meglepően zöld szemei. Összecsikordult a fogam. Mennyi ennek a matematikai esélye?

Elvigyorodott.

– Daemon húga vagyok. A nevem Dee. – Belerakta a hibátlan tojásokkal teli dobozt a kocsimba. – Frissek! – mosolygott.

– Daemon?

Dee egy vad rózsaszín táská felé intett, a kocsi elejében, amelynek a tetején hevert a mobilja.

– Fél órája beszéltél vele. Bekopogtál... hogy megtudakold az utat.

Szóval a seggfejnek neve is van. Daemon. Illik rá. És persze a húga éppen olyan vonzó, mint ő. Miért ne? Légy üdvözölve Nyugat-Virginiában, az elveszett modellek országában. Egyre jobban kételkedtem, hogy be fogok illeszkedni itt.

– Bocsánat! Nem számítottam rá, hogy a nevemen szólítanak. – Elhallgattam. – Felhívott téged?

– Aha. – Ügyesen elhúzta a kocsit egy totyogós kisgyerek elől, aki a sorok között rohangált. – De különben, láttam, hogy beköltöztök, és terveztem, hogy átnézek. Aztán, amikor mondta, hogy itt vagy, átrohantam, annyira szerettelek volna már látni. Elmondta, hogy nézel ki...

Azt a leírást el tudtam képzelni.

Élénkzöld tekintete elidőzött rajtam, és kíváncsiság ült a vonásaira.

– Habár egyáltalán nem úgy nézel ki, ahogy mondta, de azért tudtam, ki vagy. Nehéz nem ismerni az emberek fejét errefelé.

Figyeltem, ahogy egy kisgyerek felmászik a kenyértartó polcra.

– Nem hiszem, hogy a bátyád kedvel engem.

Összevonta a szemöldökét.

– Tessék?

– A bátyád. Nem hiszem, hogy kedvel. – Visszafordultam a kocsinhoz, egy csomag hússal kezdtem babrálni. – Nem volt valami... segítőkész.

– Jaj, ne! – bökte ki, aztán felnevetett. Éles pillantást vetettem rá.

– Sajnálom. Eléggé hangulatember.

Na, persze.

– Ez azért több volt, mint rossz hangulat.

Dee a fejét rázta.

– Pocsék napja van. Rosszabb, mint egy lány, hidd el nekem! Nem utál téged. Ikrek vagyunk, de még én is hetente legalább

hétszer akarom megfojtani. Kicsit tüskés a természete. Nem jön ki túl jól az... emberekkel.

Felnevettem.

– Tényleg?

– Azért én örülök, hogy összefutottunk! – kiáltott fel, gyorsan témát váltva. – Nem voltam benne biztos, nem zavarnék-e, ha egyszerűen megjelennék a küszöbön, miközben most rendezkedtek be, meg minden.

– Nem, nem zavartál volna. – Igyekeztem követni, de témáról témára ugrált, mint akinek nagyon kellene egy adag Ritalin.

– Akkor kellett volna látnod, amikor Daemon elárulta, hogy ve-lünk egykorú vagy. Majdnem hazarohantam, hogy megöleljem – mesélte ragyogva. – Ha tudtam volna, hogy ilyen bunkó lesz veled, inkább felpofozom.

– El tudom képzelni – mosolyodtam el. – Én is fel akartam pofozni.

– Csak képzeld el, hogy egyedül vagy lány a környéken, ráadásul általában összezárva a bosszantó bátyáddal! – Átpillantott a válla felett, finom homloka ráncba szaladt. Követtem a tekintetét. A kisfiú most mindkét kezében egy doboz tejet tartott, ami eszembe juttatta, hogy nekem is kell tej.

– Ezt tedd szépen vissza! – s átvezettem a hűtőpultokhoz. Végre a kissrác anyja is befordult a polcok végén kiabálva:

– Timothy Roberts, teszed vissza azonnal? Mi a...

A fiú nyelvet öltött rá. Néha pusztán gyerekek közt lenni felér egy teljes önmegtartóztatási programmal. Nem mintha nekem bármiféle programra lett volna ehhez szükség.

Visszavitettem a tejet a kocsihoz. Dee a padlót bámulva várt, s ujjait olyan szorosan fonta a kocsija fogójára, hogy azok elfehéredtek.

– Timothy, azonnal gyere vissza! – Az anya elkapta a gyerek dundi karját. Szigorú kontyából már kiszabadult néhány tincs. – Mit mondtam neked? – sziszegte. – Nem mehetsz *azok* közelébe!

Azok? Azt hittem, van itt valaki más is, de csak Dee volt, meg én. Zavartan néztem a nőre. Ő visszabámult, és döbbsen láttam, hogy barna szemében undor ül, szintiszta utálat, mögötte pedig, összehérselt, remegő ajka vonalában, félelem is.

Dee-re meredt.

Aztán a karjába kapta a ficánkoló kisfiút, és kisietett, a kocsját két sor között hagyva.

Dee-hez fordultam.

– Ez mi a fene volt?

Dee mosolygott, de nem igazán őszintén.

– Kisváros. A helybéliek furák. Ne is törődj velük! Különben, biztosan unatkozol, kipakolás meg kajavásárlás után. Ez a kettő a világ két legrosszabb feladata. Úgy értem, akár a pokolban is várhatnának. Gondolj bele, egy örökkévalóságnyi kicsomagolás meg bevásárlás, hm?

Muszáj volt elvigyorodnom. Igyekeztem figyelni Dee folyamatos dumájára, amíg befejeztük a kosaraink megpakolását. A hozzá hasonló embereket általában úgy öt másodpercig tudom elviselni, de a szemében csillogó izgalom, no meg ahogy a sarkán hintázott, ragadósnak bizonyult.

– Neked kell még valami? – kérdezte. – Én azt hiszem, befejeztem. Igazából azért jöttem, hogy téged elkapjalak, csak aztán a fagyis pult kapott el engem. Szólított.

Nevetve a teli kocsiira néztem.

– Aha, remélem, minden megvan.

– Akkor gyere, fizessünk!

Amíg sorban álltunk a pénztárnál, Dee egyre csak mondta a magáét, ki is ment a fejemből a tejhűtős incidens. Dee szerint Petersburgbe kellett volna még egy élelmiszerbolt, hiszen itt nem árulnak biokaját, márpedig neki biocsirke kellett volna a vacsorához, amit Daemonnal készített el. Pár perc múlva letettem arról, hogy kövessem, és csak lazítottam. Nem volt heves, csak igazán... *élő*. Reméltem, ebből rám is átragad valamicske.

Gyorsabban haladtunk, mint a nagyvárosokban szokás. Kint Dee egy új Volkswagen mellett állt meg, és felnyitotta a csomagtartót.

– Szép a kocsid – állapítottam meg. A jelek szerint pénzesek, vagy Dee már dolgozik.

– Imádom! – paskolta meg a hátsó lökhárítót. – A kisbabám!

A magam részéről belapátoltam a cuccokat a kombim hátuljába.

– Katy?

– Igen? – Az ujjamon forgattam a kulcskarikát, és reméltem, hogy seggfej ikertestvér ide vagy oda, Dee később is ráér. Fogalmam sem volt, anyu meddig alszik.

– Bocsánatot kell kérnem a bátyám miatt. Ismerve őt, biztosra veszem, hogy nem volt éppen kedves.

Szinte megsajnáltam, amiért ilyen rokonságba született.

– Nem a te hibád.

Megmarkolta a saját kulcsait, és a szemembe nézett.

– Csak tényleg nagyon óvatos, nem kedveli az idegeneket.

Mint egy kutya? Majdnem elmosolyodtam, azonban Dee nagy szemekkel nézett rám, és komolyan rémültnek tűnt, hogy nem bocsátok meg neki. Szívás lehet egy ilyen báty.

– Nem nagy ügy. Talán csak pocsek napja van.

– Talán. – Rám mosolygott, de erőltetetten.

– Komolyan, ne aggódj! Minden oké – győzködtem.

– Köszönöm! Egyébként esküszöm, hogy nem vagyok levakarhatatlan! – Kacsintott. – De azért jó lenne valamit csinálni ma délután. Van terved?

– Ami azt illeti, az elhanyagolt első virágoskerttel szerettem volna foglalkozni. Akarsz segíteni? – A társaság jó szórakozást jelenthet.

– Ó, ez remekül hangzik. Hadd vigyem ezeket haza, és máris átmegegyek – felelte. – Nagyon kíváncsi vagyok, még sosem kertészkedtem!

Mielőtt megkérdezhettem volna, miféle gyerekkor az, amelyikben legalább egy paradicsompalánta nem szerepel, már el is futott a kocsijához, és kisöpört a parkolóból.

Becsuktam a csomagtartót, és a vezetőoldali ajtóhoz léptem. Kinyitottam, majdnem be is szálltam, de akkor rám telepedett az érzés, hogy figyelnek.

Gyorsan körbenéztem a parkolóban. Csak egyetlen férfi állt ott, fekete öltönyben, fekete napszemüvegben, és a hirdetőtáblára tűzött, eltűnt személyeket ábrázoló képeket nézte. Azonnal a *Sötét zsaruk* jutott eszembe.

Éppen csak az a kis emléktörlő eszköz hiányzott, meg a beszélő kutya. Nevettem volna, de a fickó egyáltalán nem volt vicces... főleg, hogy egyenesen visszanézett rám.

Egy után nem sokkal Dee bekopogott a bejárati ajtónkon. Kiléptem. Ő a lépcső előtt imbolygott éktalpu szandáljában. Nem éppen kertészkedéshez való öltözet, ha engem kérdezel. Sötét haja köré glóriát rajzolt a napfény, arcán koboldmosoly ült. Abban a pillanatban

egy tündérhercegnőre emlékeztetett. Vagy egy betépett Csingilingre, ha azt vesszük, mennyire pörgött.

– Szia! – léptem ki a verandára, és csendesen behúztam az ajtót.

– Anyu alszik.

– Remélem, nem zavartam fel – súgta vissza mókázva.

– Á, átaludna egy hurrikánt is. Volt már rá példa – ráztam meg a fejemet.

Dee vigyorogva lehuppant a hintaágyra. A saját könyökét fogta, aprócskának tűnt.

– Amint hazaértem a kajával, Daemon benyomta az *én* krumpliszirmom felét, az *én* két karamellás jégkrémemet és a fél üveg mogyoróvaját.

Felnevettem.

– Ejha! Hogy bír ilyen... – Szexis? – ...fitt maradni?

– Hihetetlen. – Felhúzta a lábát, és átkarolta a térdét. – Annyit eszik, hogy hetente kétszer-háromszor kell boltba mennünk. – Rám nézett, csibészesen csillogott a szeme. – Persze én is ki tudnák enni a vagyonodból. Ó, azt hiszem, nem nekem kéne csacsognom.

Csaknem fájdalmas irigység támadt fel bennem. Nekem nem juttott gyors anyagcsere, ezt a csípőm és a fenekem tanúsíthatta. Túlsúlyosnak nem mondhattam magam, de utáltam, amikor anyu a „kerek vonalaimról” beszélt.

– Ez nem igazság. Én, ha megeszek egy zacskó krumpliszirmot, már híztam is két kilót.

– Szerencések vagyunk. – Könnyed mosolya most mintha kicsit feszesebbé vált volna. – De mesélj nekem Floridáról! Még sosem jártam ott.

A veranda korlátjának támaszkodtam.

– Képzeld el, hogy vége-hossza nincs a bevásárlóközpontoknak és parkolóknak. Ja, és a part. Igen, a part miatt megéri. – Imádtam a nap forróságát a bőrömen, a lábujjaim között málló nedves homokot.

– Nahát – jegyezte meg Dee, s pillantása a szomszéd házra villant, mintha valakit várna. – Nagy változás lehet ez neked, biztosan nehéz hozzászokni. Az alkalmazkodás mindig nehéz, ha... kiestél az elemedből.

Vállat vontam.

– Nem is tudom. Annyira nem tűnik rémesnek. Persze, amikor meghallottam, úgy éreztem, ez tuti egy vicc. Még csak azt se tudtam, hogy ez a hely létezik.

Dee nevetett.

– Aha, csomóan nem tudják. Minket is lesokkolt, amikor idejöttünk.

– Ó, szóval ti sem őslakosok vagytok?

Félrenézett. Már nem nevetett.

– Nem, nem vagyunk idevalósiak.

– A szüleitek itt kaptak munkát? – Habár el sem tudtam képzelni, miféle munkalehetőségek vannak erre felé.

– Igen, a városban dolgoznak. Nem sokat látjuk őket.

Volt egy olyan érzésem, hogy ennél több van a háttérben.

– Az rossz lehet. Bár... nagy szabadság is, azt hiszem. Az én anyám sem nagyon van idehaza.

– Hát, akkor megérted. – Furcsa szomorúság költözött a tekintetébe. – Mondhatni, mi vezetjük az életünket.

– És úgy gondolod, hogy a miénk izgalmasabb, igaz?

Dee szomorún vágyódónak tűnt.

– Hallottad már a mondást, hogy vigyázz, mit kívánsz? Régebben én is így gondoltam.

Lábujjaival lökdöste a hintát előre-hátra. Egyikünk sem sietett kitölteni a csendet. Pontosan értettem, mire gondol. Nem is tudom, hányszor kívántam éjjel, álmatlanul, hogy anyu végre magához térjen, és továbblépjen. És íme, légy üdvözölve Nyugat-Virginiában!

Sötét felhők jelentek meg az égen, szinte a semmiből, és árnyékba vonták a kertet. Dee mérgesen felnézett.

– Jaj, ne! Úgy tűnik, nyakunkon a híres délutáni vihar. Ezek általában eltartanak néhány óráig.

– A fenébe! Akkor, azt hiszem, jobb lesz áttenni a kertészkedést holnapra. Szabad vagy?

– Persze. – Dee megborzongott, a levegő hirtelen lehűlt.

– Honnan jött ez a vihar? Mintha csak úgy itt termett volna, nem? – kérdeztem. Dee felugrott a hintáról, a nadrágjába törölte a kezét.

– Úgy néz ki. Hát, azt hiszem, anyukád felébredt, és nekem is fel kell keltenem Daemont.

– Alszik? Nem késő ez?

– Hát, ő furcsa ember – felelte Dee. – Holnap visszajövök, és elmehetünk a kertészetbe.

Mosolyogva felegyenesedtem a korlátról.

– Jól hangzik.

– Király! – Dee leugrott a lépcsőn, megperdült. – Megmondom Daemonnek, hogy üdvözlöd.

Arcomba szökött a vér.

– Izé, nem szükséges.

– Higgy nekem, igenis az! – vágta rá, és nevetve elrohant a házuk felé. *Csodás.*

Anyu a konyhában volt, a kezében kávéval. Ahogy rám nézett, a gőzölgő barna lé a pultra lötytyent. Anyu ártatlan arckifejezése mindezt elárulta.

Fogtam egy törlőt, és a pulthoz léptem.

– A szomszédban lakik, Dee a neve, a boltban futottunk össze. –
Letöröltem a kávéfoltokat. – Van egy bátyja, Daemon. Ikrek.

– Ikrek? Ez érdekes – mosolygott. – Dee jó fej, kicsim?

– Igen, anyu, nagyon jó fej – sóhajtottam.

– Örülök. Éppen ideje, hogy kibújj a csigaházból.

Nem is vettem észre, hogy csigaházban volnék.

Anyu megfújta a kávéét, aztán belekortyolt, és a bögre pereme felett vizslatott.

– Azt tervezitek, hogy holnap is együtt lesztek?

– Nyilván tudod. Hallgatóztál.

– Hát, persze – kacsintott rám. – Az anyád vagyok. És az anyák így csinálják.

– Kihallgatják a beszélgetéseket?

– Igen. Különben honnan tudnám, mi folyik körülöttem? – kérdezte ártatlanul. A szememet forgatva megfordultam, hogy visszamenjek a nappaliba.

– Magánélet, anyu.

– Drágám – szólt utánam –, nincs olyan, hogy magánélet.

HARMADIK FEJEZET

A NAP, AMIKOR AZ INTERNETET BEKÖTÖTTÉK, jobb volt, mintha egy szexis srác megnézte volna a fenekemet, majd elkérte volna a számomat. Minthogy szerda volt, sietve felraktam egy „Szerdán Szeretném” bejegyzést a blogomra arról az új ifjúsági romantikus könyvről, amiben az a remek fickó szerepel, az aranykezével – ami nem lehet rossz –, elnézést kértem a hosszas távollétért, válaszoltam a hozzászólásokra, és beleolvastam pár másik blogba, amiket szerettem. Olyan volt, mint hazaérkezni.

– Katy? – kiabált fel anyu. – Dee barátnőd van itt.

– Jövök! – kiáltottam vissza, és lecsuktam a laptopomat. Kettesével szedtem lefelé a lépcsőket.

Dee-vel bementünk a vegyesboltba, amely egyáltalán nem a FOO LAND közelében volt, ahogy Daemon mondta. Viszont tartottak mindent, amire a rémes virágágyás rendbetételéhez szükségem lehetett.

Hazaérve kétoldalt megragadtunk egy-egy zsákot, és kiemeltük őket a csomagtartómból. Nevetségesen nehezek voltak, mire mindet kipakoltuk, dőlt rólunk a víz.

– Kérsz valamit inni, mielőtt ezeket odavonszoljuk a virágágyhoz? – kérdeztem sajtó karral. Dee összedörzsölte két tenyerét, és bólintott.

– Súlyt kellene emelnem. A pakolás szívás.

Bementünk, és magunkhoz vettünk egy-egy adag jeges teát.

– Majd emlékeztess, hogy lépjek be a helyi fitneszklubba – jegyeztem meg ironikusan, gyöngye karomat dörzsölve. Dee nevetve elemelte izzadságtól nedves haját a nyakától. Még vörös arccal, fáradtan is remekül nézett ki. Bezzeg én tuti sorozatgyilkosnak tűnhettem, habár mostanra bebizonyosodott, hogy képtelen vagyok bármiféle komoly kárt okozni.

– Hm. Ketterman. A sportról vallott elképzelésünk kimerül abban, hogy elvonszoljuk a kukát a földút végéig, vagy felhányjuk a szénát.

Kerestem neki egy hajgumit, és közben az új, falusi életem nem épp menő mivoltán viccelődtem. Legfeljebb tíz percig lehattünk bent, de mire visszamentünk, a virágföld meg a tőzeg a veranda mellé volt pakolva.

Meglepve bámultam Dee-re.

– Hát ezek hogy kerültek ide?

Térdre huppant, és nekiállt kihúzkodni a gazokat.

– Valószínűleg a bátyám volt.

– Daemon??

Csak bólintott.

– A hős, aki nem vár köszönetet.

– Hős – mormoltam. Aligha! Előbb hittem volna el, hogy a zsákok maguktól lebegtek át.

Ketten nagyobb erővel támadtuk a gazokat, mint amennyit ki-néztem volna magunkból. Mindig is úgy véltem, hogy a gazolás

remek módja a gőz kieresztésének, és ahogy Dee lendületes mozdulataiból megítélhettem, neki aztán volt min idegeskednie. Nem is csodáltam, egy ilyen testvérrel, mint aki neki van!

Később végignézett kicsorbult körmein.

– Hát, ennyit a manikűrömről.

– Mondtam, hogy vegyél kesztyűt – vigyorogtam.

– De rajtad sincs – állapította meg.

Felemeltem földes kezemet, és elfintorodtam. Az én körmöm általában csorba volt.

– Aha, de én hozzászoktam.

Dee csak vállat vont, és felállt, hogy hozzon egy gereblyét. Viccesen nézett ki szoknyában és éktalpú szandálban, ami szerinte a legújabb kertészdivat. Elhúzta hozzám a szerszámot.

– Azért ez jó móka.

– Jobb, mint vásárolni? – ugrattam. Úgy tűnt, komolyan elgondolkodik rajta, még az orrát is összeráncolta.

– Aha. Megnyugtatóbb.

– Tényleg az. Nem is gondolkodom, amikor ilyesmit csinálok.

– Ez benne a jó. – Nekiállt kigereblyézni az elszürkült tőzeget az ágyásból. – Azért csinálsz, hogy ne gondolkozz?

Lehuppantam a földre, és feltéptem egy tőzegetes zsákot. Nem tudtam, mit válaszoljak erre.

– Apu... imádott ilyesmikkel foglalkozni. Nagyon értett a növényekhez. A régi lakásunkban nem volt kert, vagy ilyesmi, csak erkély. Azon alakítottunk ki együtt egy kertet.

– Mi történt apukáddal? Elváltak a szüleid?

Összepréstem az ajkamat. Nem szoktam beszélni róla. Soha. Jó ember volt, nagyszerű apa. Nem érdemelte meg, ami történt vele.

Dee elhallgatott.

– Bocsánat. Nem tartozik rám.

– Nem, semmi gond. – Felálltam, lesöpörtem a port a pólóm-ról. Amikor felnéztem, Dee épp a gereblyét támasztotta a veranda korlátjának – és a bal karja *elmosódott*. Láttam a fehér korlátot raj-ta keresztül.

Pislogtam. Megint tömör volt.

– Katy? Minden rendben?

Zakatóló szívvel emeltem a tekintetemet az arcára, aztán vissza a karjára. Egész volt. Tökéletes.

A fejemet ráztam.

– Aha, minden oké. Apu... ő beteg volt. Rákos. Már a végstá-diumban. Az agyában. Fájt a feje, meg dolgokat látott. – Nagyot nyeltem, elfordultam. Dolgokat? Ahogy én? – De különben jól volt, amíg nem diagnosztizálták. Kemoterápiát kapott, meg sugárkeze-lést, de... de minden nagyon hamar elszaródott. Két hónappal ké-sőbb meghalt.

– Ó, istenem, Katy! Annyira sajnálom! – Dee elsápadt, halkán szólalt meg. – Ez rémes.

– Semmi baj – erőltettem ki egy őszintétlen mosolyt. – Nagy-jából három éve történt. Anyu ezért is akart költözni. Újrakezdés, meg minden.

– Ezt megértem. – A szeme csillogott a napfényben. – Az idő nem gyógyítja be, ha valakit elvesztettél, igaz?

– Nem. – Abból, ahogy mondta, sejtettem, ismeri az érzést, de mielőtt rákérdezhettem volna, kitárult a házuk ajtaja. Összeugrott a gyomrom.

– Jaj, ne – suttogtam. Dee megfordult, és felsóhajtott.

– Na, nézd csak, ki van itt.

Délután egy óra lehetett. Daemon úgy nézett ki, mint aki az imént mászott ki az ágyából, gyűrött farmer, kócos, ezerfelé álló haj. Mobilon beszélt valakivel, fél kezével az állát dörzsölgette.

És nem viselt inget.

– Nincs egy pólója? – kérdeztem, ásót ragadva.

– Sajnos, azt hiszem, nincs. Állandóan félmeztelenül mászkál. Még télen is. – Dee felnyögött. – Nagyon zavaró, hogy ennyit kell látnom a... bőréből. Fujj!

Neked fujj. Nekem meg átkozott hőhullám.

Sietve megástam néhány gödröt a fontosabb helyeken. Kiszáradt a torkom. Szép arc. Fantasztikus test. Rémes modor. A helyes fiúk szentháromsága.

Daemon még vagy harminc percig telefonált. A jelenléte rám nehezedett, nem tudtam figyelmen kívül hagyni, még akkor sem, amikor háttal fordultam. Éreztem, hogy néz. A lapockám bizsergett a tekintetétől. Egyszer, amikor hátrapillantottam, nem volt sehol, aztán kiszáratva visszatért. Pólóban. Francba! Kicsit hiányzott az előző látvány.

Már a friss virágföldet lapogattam el, amikor Daemon hozzánk imbolygott, és a karját a húga vállára ejtette. Dee igyekezett elhúzódni, ám Daemon szorosan fogta.

– Hahó, hugi!

A lány a szemét forgatta, de vigyorgott. Ahogy a bátyjára pillantott, a szemében hősöknek kijáró rajongás jelent meg.

– Köszí, hogy áthoztad a zsákokat!

– Nem én voltam.

Újabb szemforgatás.

– Jól van, tökfej.

– Ez nem szép. – Daemon átölelte és rámosolygott, igazán mosolygott, ami jól állt neki. Gyakrabban is csinálhatná. Aztán rám nézett, és összeszűkülte a szeme, mintha csak most ébredne rá, hogy én is itt vagyok, a *saját* kertemben. A mosoly nyomtalanul eltűnt.

– Mit csinálsz?

Végignézttem magamon. Elég nyilvánvalónak tűnt a válasz, figyelembe véve, hogy tiszta föld voltam, és körülöttem mindenhol palánták heverték.

– Rendbe hozom...

– Nem téged kérdeztelek. – Visszafordult vörös arcú hűgához. – *Té* mit csinálsz?

Nem akartam hagyni, hogy megint rám szálljon. Csak vállat vontam, és felvettem egy cserepes palántát. Kitéptem a cserépből, ugyanazzal a mozdulattal el is szakítva néhány gyökerét.

– Segíték a virágokkal. Viselkedj rendesen! – Dee gyomron vágta Daemont, aztán kibontakozott a karjából. – Nézd csak, mit csinálunk! Azt hiszem, rejtett tehetségem van a dologhoz.

Daemon megszemlélte tájrendezési remekművemet. Ha én választhatnám meg, mit akarok dolgozni, a kertészet lenne az, kint a szabadban. Igen, beszippantott a pusztaság, elememben voltam, ha kézzel túrhattam a földet. Imádtam, mindenestől. A tompaságot, ami vele járt, a gazdag, humuszos illatot és azt, hogy egy kis termőtalaj meg víz visszahozhat az életbe valamit, ami már fakult, haldoklott.

És jól is csináltam. Minden ismeretterjesztő műsort megnéztem a TLC-n. Tudtam, hova ültessem a napot kedvelő növényeket, hova az árnyéktűrőket. Lépcsőzetesen építettem fel, a magasabb, vaskosabb, sokleveles palánták hátra kerültek, a virágok előre. Aztán beborítani termőfölddel, és *voilà!*

Daemon felvonta egyik szemöldökét. Belül összerándultam.

– Mi van?

– Jól néz ki, azt hiszem – vont vállat.

– Jól néz ki? – Dee hangjában benne volt minden megbántottság, amit én éreztem. – Több mint jól. Szuperül megcsináltuk! Vagyis Katy volt szuper. Én csak úgy a keze alá dolgoztam.

– Szóval, ezzel foglald el magad a szabadidődben? – kérdezte Daemon, oda sem figyelve a hűgára.

– Mi van? Most már szólsz hozzám? – Feszés mosollyal belemarkoltam a tőzegbe, és ledobtam. Öntözni és öntözni. – Igen, ez afféle hobbi. Mi a tiéd? Kölyökkutyák megrugdosása?

– Nem biztos, hogy a húgom előtt kéne elárulnom – felelte ordas mosollyal.

– Auu – fintorgott Dee.

Lelki szemeim előtt tizennyolcas karikával ellátott képek jelentek meg, és láttam a gúnyos arcán, hogy Daemon tudja. Újabb adag tőzegért nyúltam.

– De tuti nem ilyen bénaság – tette hozzá.

Megdermedtem, tőzefosztlányok peregtek az ujjaimról.

– Miért bénaság a kertészkedés?

Tényleg meg kell magyaráznom?, kérdezte a tekintete. Oké, a kertészkedés nem a menőség csúcsa, ennyit én is tudtam. De attól még nem bénaság.

Ám, mivel kedveltem Dee-t, befogtam a számat, és inkább elterítettem a tőzeget.

Dee megasztította a bátyját, de ő nem mozdult.

– Ne legyél már tahó! Légyszi!

– Nem vagyok tahó – vágta rá Daemon. Felvontam a szemöldökömet.

– Mi az? – tudakolta. – Van valami mondanivalód, *cica*?

– Azon kívül, hogy ne szólíts még egyszer cicának? Nincs. – El-
egyengettem a talajt, aztán felálltam, és megcsodáltam az eredményt,
végül Dee-re vigyorogtam. – Azt hiszem, jó munkát végeztünk.

– Igen. – Megint lökött egyet a testvérén a házuk irányába. Dae-
mon most sem mozdult. – Jól csináltuk, bénaság ide vagy oda. És
tudod mit? Tetszik ez a bénaság.

Daemon a frissen ültetett virágokra bámult, mintha éppen bon-
colná őket valami kísérletben.

– És úgy gondolom – folytatta Dee –, ezt a bénaságot ki kellene
terjesztenünk a mi házunk előtti ágyásra is. – A szemébe izgatott-
ság költözött. – Elmehetünk a boltba, vehetünk mindenfélét, te pe-
dig...

– Nem léphet a házunkba – szakította félbe Daemon a húgára
nézve. – Komolyan.

Olyan váratlanul ért a szavai mérge, hogy hátraléptem. Dee azon-
ban nem hátrált meg. Ökölbe szorította a kezét.

– A virágágyást gondoltam, azon dolgozhatnánk. Amikor utoljá-
ra láttam, az még *kint* volt, nem bent.

– Nem érdekel. Nem akarom, hogy átjöjjön.

– Daemon, ne csináld! – suttogetta Dee, és a szeme könnybe lá-
badt. – Kérlek! Kedvelem őt.

Ekkor valami figyelemre méltó dolog történt: a fiú vonásai ellá-
gyultak.

– Dee...

– Kérlek... – ismételte a húga, és úgy ugrándozott, mint egy kis-
lány, aki a kedvenc játékát kéri. Fura látványt nyújtott, amilyen ma-
gas volt. Szerettem volna felrúgni Daemont, amiért ilyenné tette a
húgát. Dee láthatóan ki volt éhezve a barátságokra.

Daemon halkán káromkodott, és karba fonta a kezét.

– Dee, vannak barátaid.

– Az nem ugyanaz, te is tudod – utánozta a mozdulatot a lány.

– Az más.

Daemon rám pillantott, és elhúzta a száját. Ha még a kezemben van az ásó, meglehet, fejbe csapom vele.

– Pedig ők a te barátaid, Dee. Akik olyanok, mint te. Nincs szükséged ilyenek barátságára... ilyenekére, mint ő.

Egészen idáig hallgattam, mert fogalmam sem volt, mi folyik itt, és nem akartam olyasmit mondani, ami felzaklathatná Dee-t. A pöcsfej végül is az ő bátyja... de ez, ez már túl sok volt.

– Hogy érted azt, hogy ilyenekére, mint én?

Daemon oldalra biccentette a fejét, és hosszan sóhajtott. A húga ideges pillantása rávillant.

– Nem értette sehogy.

– Lószart – morogta a srác.

Most az én kezem szorult ökölbe.

– Mi a *franc* bajod van neked?

Daemon szembenézett velem, az arcán különös kifejezés ült.

– Te.

– Én vagyok a bajod? – Előreléptem. – Még csak nem is ismerlek. És te sem engem.

– Ti mind ugyanolyanok vagytok. – Az állkapcsán ugrálni kezdett egy izom. – Nem kell, hogy megismerjelek. Nem is akarlak.

Zaklatottan az égnek vetettem a karjaimat.

– Hát, haver, ez nekem bejön, mert én sem akarlak megismerni téged.

– Daemon – szólt közbe Dee, és megragadta testvére karját –, hagyd már!

A fiú önelégült mosollyal figyelt.

– Nem tetszik, hogy a húgommal barátkozol.

Kimondtam, ami először az eszembe jutott. Talán nem ez volt a legbölcsebb, és nem is olyan típus vagyok, aki azonnal visszavág, de ettől a sráctól már vöröset láttam.

– Rohadtul leszarom, mi tetszik neked és mi nem!

Az egyik pillanatban még Dee mellett állt, a következőben előttem, de szorosan *előttem*. Ennyire gyorsan nem mozoghatott, lehetetlen. És mégis ott volt, fölém tornyosult, lenézett rám.

– Ezt hogyan... hogyan csináltad? – Hátráléptem, nem találtam szavakat. A tekintete erejétől kivert a libabőr. *Szent szar...*

– Nagyon figyelj – kezdte, és előrelépett. Én hátráltam. Követett, amíg a hátam neki nem ütődött az egyik magas fának. Daemon lehajtotta a fejét, természetellenes zöld szemén kívül már nem láttam mást. Forróság áradt a bőréből. – Csak egyszer mondom el. Ha bármi történik a húgommal, hát úgy éljek... – Félbeszakította magát, mély lélegzetet vett, pillantása szétnyílt ajkamra esett. Elállt a lélegzetem. Valami villant a szemében, de aztán összeszűkülő szeme elrejtette, bármi is volt az.

Ismét láttam a képeket. Kettőnkéről. Forróság, izzadság. Az ajkamba haraptam, és igyekeztem semmitmondó arckifejezést erőltetni magamra, de tudtam, hogy olvas a gondolataimban, amikor a szája bosszantóan öntelt mosolyra húzódott. Több volt, mint bosszantó.

– Milyen piszkos kiscica vagy te!

Pislantottam. Tagadj! Tagadj! Tagadj!

– Mit mondasz?

– Piszkos – ismételte olyan halkán, hogy tudtam, Dee nem hallhatja. – Csupa föld. Miért, mit gondoltál?

– Semmit – vágtam rá, és nagyon szerettem volna, ha visszahát-
rál, egyenesen a pokolba. Daemon ilyen mértékű közelsége nem
volt éppen kellemes. – Kertészkedek. Ilyenkor az ember piszkos lesz.

Megrándult az ajka.

– Sokkal jobb módja is van, hogy valaki piszkos legyen. Na, nem
mintha meg akarnám mutatni *neked*.

Rám tört az érzés, hogy ez már túl közeli ismeretség nekem.

Éreztem, hogy elvörösödik az arcom, de még a nyakam is.

– Inkább hemperegnék trágyában, mint akárhol, ahol *te* alszol.

Daemon felvonta a szemöldökét, aztán megfordult.

– Fel kell hívnod Matthew-t! – vetette oda a hűgának. – Méghoz-
zá most, nem öt perc múlva!

A fának dőlve álltam, tágra nyitott, meredt szemmel figyeltem,
ahogy visszatér a házukba, aztán bevágja maga mögött az ajtót. Na-
gyot nyeltem, és a zilált Dee-re pillantottam.

– Na, jó – jegyeztem meg. – Ez sűrű volt.

Dee a lépcsőre huppant, és a tenyerébe temette az arcát.

– Tényleg szeretem, komolyan. A testvérem. Az egyetlen. – Fel-
emelte a fejét. – De egy pöcs is, tudom. Nem volt mindig ilyen.

Szótlanul bámultam rá. A szívem még mindig kalapált, túl gyor-
san pumpálta a véretem. Nem voltam benne biztos, hogy a félelem
vagy az adrenalin miatt szédülök, amikor végül eltoltam magam a
fától, és odaléptem hozzá. Mindenesetre átfutott az agyamon, hogy
ha most nem is félek, nem volna-e mégis okosabb.

– Nehéz így barátkozni, hogy ő is itt van – mormolta Dee, és a
kezét nézte. – Mindenkit elriaszt.

– Nahát, vajon miért?

Valójában tényleg nem értettem, miért. Ez a védelmező ösz-
tön kissé túl volt porgetve. A kezem még mindig remegett, és bár

Daemon már nem volt sehol, még mindig *éreztem* őt, a bőréből áradó hőséget. Izgató volt. Sajnos.

– Annyira nagyon sajnálom! – Dee felugrott, és tördelni kezdte a kezét. – Csak arról van szó, hogy túlságosan védelmez.

– Értem, de azért én nem valami pasas vagyok, aki molesztálni akar téged, vagy valami.

Halványan elmosolyodott.

– Tudom, de Daemon nagyon sokat aggodalmaskodik. Majd... lenyugszik, ha megismer.

Ezzel kapcsolatban voltak kételyeim.

– Kérlek, mondd, hogy téged nem ijesztett el! – Dee élém lépett, az arcán aggodalommal. – Tudom, hogy most azt gondolod, nem ér meg ennyit a társaságom, de...

– Nem. Minden rendben. – Megtöröltem a homlokomat. – Nem ijesztett el, és nem is fog.

Dee annyira megkönnyebbült, hogy azt hittem, összecsuclik.

– Jó. Most mennem kell, de majd helyrehozom a dolgot. Ígérem!

– Nem kell semmit helyrehoznod – vontam meg a vállamat. – Nem a te problémád.

Valami fura árny suhant át az arcán.

– De, tulajdonképpen az. Majd később beszélünk, jó?

Bólintottam, és néztem, ahogy visszamegy a házukhoz, aztán összeszedtem a kiürült zsákokat. Ez mi a franc volt? Életemben még senki nem utált ennyire.

A fejemet csóválva belegyűrtem a zsákokat a kukába.

Daemon szexi, de egy bunkó. Szadista. Viszont komolyan gondoltam, amit Dee-nek mondtam. Nem fog elriasztani attól, hogy a húgával barátkozzak. El kell fogadnia. Itt vagyok, maradok.